

Cas perdut

Un relat de: [Carme](#)

Tapat amb un abric vell i un barret atrotinat, es passa el matí arraulit en un racó a l'entrada de l'església, amb els ulls mig tancats, dormitant. Als seus peus, una caixa de cartró té escrita una súplica: "Unes monedes, per caritat". En aquell barri de gent adinerada hi ha força moviment, primer a les botigues de roba properes i després amb la missa. Ningú se'l mira però de tant en tant cau algun euro. Al migdia fa recompte i es compra un entrepà. La cambrera del bar veí ja fa uns dies que atén al senyor de la barba. En veure'l, el seu cap li va ordenar que servís l'entrepà demanat per emportar, i ràpid, que no el volia assegut a la terrassa perquè espantaria els clients. Llavors l'home, arrossegant els peus mentre mastega, va cap al metro.

Baixa en una altra zona de la ciutat, un barri de gent treballadora que a la tarda bull de vida. Allí ha trobat un supermercat amb molta afluència. S'hi asseu a la porta i per passar l'estona escriu i dibuixa amb un llapis en una llibreta. La gent li dóna algunes monedes petites, tot i que la majoria li deixen menjar. A vegades un nen s'hi acosta a veure el dibuix, altres li parlen de Càritas a la parròquia de la plaça... sembla que existeixi una mica més als ulls dels altres que no pas al matí.

En qualsevol cas, per fi és divendres. A les 20:00 s'aixeca i recull. Marxa carrer avall i en girar la cantonada llença en un contenidor el menjar, l'abric, el barret, la barba i la caixa amb els diners. Encara no sap per què va fer cas al professor d'humanitats prestant-se a l'estudi de camp. Segons ell, d'aquesta vivència en sortiria un bon treball per al seu grau i a més deia que en podia extreure profit personal. Segueix sense saber a què es referia.